

## **ב"ל ( חיפה ) 09-12-22666 - חיליל מחרגןה נ' המוסד לביטוח לאומי / חיפה ע"י הלשכה המשפטית**

ב"ל (חיפה) 09-12-22666 - חיליל מחרגןה נ' המוסד לביטוח לאומי / חיפה ע"י הלשכה המשפטיתתmphoz עבודה

חיפה

ב"ל (חיפה) 09-12-22666

חיליל מחרגןה

ע"י ב"כ - עו"ד אחמד מחרגןה

נ ג ד

המוסד לביטוח לאומי / חיפה ע"י הלשכה המשפטית

ע"י ב"כ - עו"ד רן נסים

בית דין אזרוי לעבודה בחיפה

[17.01.2013]

השופטת אילת שומרוני-ברנסטיין

נציג ציבור (עובדים): מר אשר זנזרי

נציג ציבור (עובדים): מר מיכאל הוואש

פסק דין

התביעה שלפנינו מופנית נגד החלטת הנtau בע לדחות את תביעת התובע לדמי אבטלה, דחיה שניתנה על יסוד סעיף 6ב לחוק הביטוח הלאומי (נוסח משולב) התשנ"ה - 1995, בטענה כי התובע הוא בעל שליטה בחברת מעתים ועל כן הפרק של דמי אבטלה אינו חל עליו.

העובדות כפי שהן עלות מכל החומר שהונחה לפנינו:

1. התובע עבד בחברת פרגורס בע"מ משנת 1977 ועד שנת 1987, חברה אשר עסקה בפתרונות אוויזים.

2. בשנת 1987 הקים התובע עסק על שמו ובאותה תקופה דוחה למיל"ל עצמאו. לטענת התובע, עשה זאת לאחר שמנהלה חברת פרוגרס הורה לו להקים עסק עצמאי אשר ישמש צינור להעסקת התובע ויתר העובדים שעסקו בפתרונות האוויזים.

3. בשנת 2002 הקים התובע חברה בשם חיתוך ועיבוד מזון בע"מ (להלן: "החברה").

4. הלקוח היחיד של החברה הייתה חברת פרוגרס והቶבע הנפק לה מדי חדש חשבונית (ראה דוגמא - נספח לסקומי התובע).

5. בנו של התובע, פאדי (יליד 1983), היה בעל המניות היחיד בחברה - עד לחודש אוקטובר 2006.

6. אין מחלוקת כי התובע בצע עבודה בפועל בחברה וכי קיבל שכר חדש מהחברה בסכום של כ- 4,000 ל"נ. בתקופה זו התובע דוחה למיל"ל שכיר ולא עצמאי (ראה המסמכים המצורפים לתביעה).

7. באוקטובר 2006 העביר פאדי את מנויותיו לתובע ומazel אותו מועד ועד שהחברה סקרה את פעילותה היה התובע בעל המניות היחיד בחברה.

8. אין מחלוקת כי התובע דיווח לרשות על העובדים בחברה.

9. התובע ובנו מעולם לא קיבל דיוידנדים מהחברה או תשלום אחרים, להוציא משכורת חודשית.
10. בחודש ספטמבר 2008 נסגרה החברה, זאת בהמשך להחלטת ממשלה ישראלית אישור על פיטום אווודים. לאור מדיניות זו, סיימה פרוגרס את קשריה עם התובע.
11. בית הדין הוציא מכתב פיטורים של התובע מהחברה, נושא תאריך 7/9/08 (נספח א' לתביעה). התובע הוא החתום על המסמך. התובע העיד כי לא קיבל פיצוי פיטורים מהחברה ממש "לא היה מאיפה לחתם פיצויים". ב"כ התובע ציין בסיכומים כי החברה פורקה והቶבע הגיש תביעה חוב לכונס הנכסים.
12. ב"כ התובע הבהיר כי התובע לא תבע את פרוגרס לגבי קיומם של יחס עבדה בין ובינה.
13. בתאריך 10/11/08 הגיע התובע תביעה לנتابע לדמי אבטלה. בתאריך 12/1/09 הודיעו הנتابע לתובע על דחיתת התביעה ממש ש- "על פי המידע המוצי בידנו, הנך בעל שליטה בחברת מעטים כמשמעותו בסעיף 32 פקודת מס הכנסה. לפיך אין מبوتח בביטול אבטלה".
- טענות הצדדים
14. למען הסדר הטוב יצוין כי לאחר שביה"ד עין בסיכון הצדדים, מהם עלה כי התובע כלל לא התייחס בסיכון לסוגיות סעיף 6ב לחוק המיל"ל, ניתנה על ידנו החלטה בה קבענו כי התובע יגיש סיכומים משלימים בנושא, מפאת חשיבותו לצורכי הכרעה בתיק. לאחר הגשת הסיכומים המשלימים מטעם התובע, הוגש אף סיכומים משלימים מטעם הנتابע.
- טענות התובע
15. במשך כל התקופה התקיימו יחס עבודה מעמיד בין התובע והחברה ועל כן הוא זכאי לדמי אבטלה עם פיטורייה מהחברה.
16. בפסק"ד גروسקובף (עב"ל 97/20182) נקבע כי מי שמבצע עבודה עבור חברה, גם אם הוא בעל מנויות, נחשב כעובד החברה לצורכי ביטוח אבטלה. על כן, התובע זכאי לדמי אבטלה בכובעו כעובד.
17. בפסק"ד גROSKOPF נקבעה חזקה לפיה אדם הוא עובד החברה כאשר הוא מבצע עבודה תמורה שכר, מוגדר ע"י החברה כעובד שלא ושולמו עבורו דמי ביטוח לאומי כעובד. זאת, גם אם מדובר בעלי מניות, אז יש לבחון האם ניתן לאבחן בין פעילותם כעובד לבעל מניות, האם הסדר העבודה הוא אמיתי או פיקציה, האם ניתן לקבוע מהו השכר להבדיל מהתשלום הייחודי לבעל מניות. מישום ההלכה על עניינו של התובע עולה כי הוא עובד ולכן זכאי לדמי אבטלה.
18. התובע לא קיבל כל דיבידנדים או תשלום דמי ביטוח לא רם משכורת כעובד.
19. הוכח כי רישום החברה ותשולם דמי ביטוח לאומי כscalar לא נעשו במטרה לקבל דמי אבטלה, שכן התובע לא התקoon להיות מבוטל, נփוך הוא, המஸלה היא זו שללה ממנו המשך העסקתו בפיטום אווודים.
20. הנتابע לא הוכיח כי התובע לא בצע עבודה, لكن די בעובדה זו כדי לקבוע שהቶבע עבד כשאר העובדים בחברה שכיר.

21. סעיף 6 ב חוק המל"ל נחקק במטרה למנוע ניצול לרעה של האישיות המשפטית הנפרדת של החברה - חשש שאנשים יקימו חברות יחיד ויפרקיו אותה, וזאת במטרה לקבל זכויות מהמל"ל. הסעיף נועד למנוע מקרים בהם לא נעשית עבודה אמיתית. לתוכלית חקיקת הסעיף יש חשיבות עת בודקים כיצד יש לישמו. מימוש הטעיף ותכליתו על עניינו עולה כי התביעה היה עובד בפועל ולא היה כל ניצול לרעה של האישיות של החברה ועל כן אין לשலול ממנו דמי אבטלה.
22. מקום בו קיימת סתרה יש להעדיף את האישיות המשפטית של החברה על פני סעיף 6 ב לחוק המל"ל, אלא אם כן בוצעה תרמית או ניצול לרעה, ואין זה המקירה בענייננו.
23. החברה פעלת כצינור להזרמת כסף לעובדים מטעם פרוגרס ואף קיבלה הודעה בכתב על הפסקת העבודה בין הצדדים. לחברה לא היו כל נכסים, הביגוד היה של פרוגרס.
24. התובע הפנה גם לב"ל 1059/09 שביט נ' המל"ל שם נקבע כי גם במקרה בו מדובר בבעל שליטה בחברת מעטים אשר משמש כעובד, הרי שכובשו כעובד הוא זכאי לדמי אבטלה. עם זאת, פס"ד זה בוטל ע"י בית"ד הארץ ביום 29/3/12, על יסוד הסכמת הצדדים (עב"ל 10-11-19579), ועל כן לא מצאנו שיש מקום להתייחס אליו. טענות הנتابע
25. עובר להגשת התביעה התובע לא היה מבוטח בביטחון אבטלה, לא צבר תקופת אכשרה ולא התקיימו בין ובין החברה יחס עבודה מעבד.
26. התביעה נדחתה בכך מסווג שהtoupper הוא בעל שליטה בחברת מעטים בהתאם לסעיף 6 ב לחוק.
27. התובע ובנו היו בעלי מנויות לסירוגין והבעלות הועברה ביניהם ללא תמורה. כמו כן, היה זה התtoupper שקיבל את החלטות בחברה במהלך כל התקופות. התובע ובנו עשו יד אחת וצורת ההתאגדות הייתה לצורכיهم שליהם.
28. סעיף 6 ב נחקק לאחר הפסיקה בעניין גירוש Kapoor ועל כן גובר עליו ככל שקיימת סתרה בין השניים.
29. למען הסדר הטוב יציין כי הנتابע חזר בו מטענת ההתיישנות אותה העלה בכתב ההגנה (ע' 5 ש' 8 לפירות').
30. סעיף 6 ב לחוק הביטוח לאומי קובע כי - "הוראות פרקים ז', ו-ח' לא יחולו על בעל שליטה בחברת מעטים".  
הסעיף נכנס לתוקף בתאריך 1/1/04.  
סעיף 1 לחוק המל"ל מפנה להגדרות של 'בעל שליטה' ו'חברת מעטים' כפי שהן מופיעות בפקודת מס הכנסת (נוסח חדש).
- סעיף 32 לפקודת מס הכנסת מגדר בעל שליטה כדלקמן:

- "בעל שליטה" - מי שמחזיק, במישרין או בעקיפין, לבדו או ביחד עם קרובו באחת מכליה:
- (א) ב-10% לפחות מהון המניות שהוצאה או ב-10% לפחות מוכיח-ההצבעה;
  - (ב) בזכות להחזיק ב-10% לפחות מהון המניות שהוצאה או ב-10% לפחות מוכיח-ההצבעה או בזכות לרכשם;
  - (ג) בזכות לקבל 10% לפחות מהרווחים;
  - (ד) בזכות למנות מנהלה;
- סעיף 76 לפקודת מס הכנסה מגדר חברות מעטים, כדלקמן:
- (א) הוראות פרק זהחולות על כל חברת שהיא בשליטתם של חמישה בני-אדם לכל היתר ואיננה בת-חברה ולא חברת שיש לציבור עניין ממשי בה (להלן - חברת מעטים).
  - (ב) חברת שהיא בשליטתם של חמישה בני-אדם לכל היתר, לעניין פרק זה - חברת חמישה בני-אדם או פחות מזה, ביחד שולטים של חמישה ישירה או עקיפה בעניינה של החברה, או יכולים לשנות או זכאים לרכוש שליטה כאמור, ובפרט - אך בלי לגרוע מן הכלל האמור - כשהם, ביחד, מחזיקים או זכאים לרכוש, רובו של הון המניות או של כוח ההצבעה של החברה, או רובו של הון המניות שהוצאה, או אותו חלק ממנו שהוא מזכה, במקרה של חלוקת כל הכנסת החברה בין החברים, לקבל את רובו של הסכום המתחולק.
  - (ג) "בת-חברה", לעניין סעיף זה - חברת שמניות שלה, המיצגות לא פחות משמשונים אחוז של הון מנוייה, הן בידיהן או בשליטתן של חברות או חברות שאין הוראות פרק זה חולות עליהן.
  - (ד) כשباءים לקבוע, אם חברת נמצאת בשליטתם של חמישה בני-אדם או לא, ייחסבו לאדם אחד -
    - (1) אדם וקרובו; "קרוב", לעניין זה - בן-זוג, אח, אחיות, הורה, הורי הורה, צאצא וצאצאי בן-הזוג, ובן-זוגו של כל אחד מאלה;
    - (2) אדם ובא כוחו;
    - (3) שותפים בשותפות. ...."
31. בהתאם, קובע סעיף 335(ה) לחוק כי "مبוטח לפי פסקה (1) להגדרת מבוטח שבסעיף 158 למעט בעל שליטה בחברת מעטים ישתלומו בעדו דמי ביטוח אבטלה". כמובן, מי שהוא בעל שליטה בחברת מעטים אינו נדרש לשלם את דמי הביטוח בגין רכיב האבטלה.
32. מישום הגדרות סעיף 6 בעל עניינו של התובע עולה כי בתובע מתקיימות ההגדרות של בעל שליטה בחברת מעטים: אין מחלוקת כי מסוף שנת 2006 התובע היה בעל המניות היחיד בחברה ומכאן ברור כי מתקיימת בו ההגדירה של 'בעל שליטה', לגבי די בהחזקת של 10% מהמניות, כאשר התובע כאמור החזיק בכל המניות לבודו.

33. באשר התובע הוא בעל השכלה היחיד בחברה הרו' שמתקיים בעניינו אף התנאי לפיו החברה נשואת עניינו היא 'חברת מעתים', באשר יש בה פחות מחמשה בעלי שליטה. כמו כן, מהראיות עולה כי התובע היה היחיד שניהל את העסק וקיבל בו את החלטות. כמו כן, לא מדובר בחברה שלציבור יש בה עניין ממשי, וממילא הדבר לא נכון.
34. יצוין, כי גם לפני אוקטובר 2006, אז בנו של התובע היה בעל המניות - ניתן לראות בתובע כבעל השכלה בחברה, זאת לנוכח ההגדירה לפיה בעל שליטה יכול לשנות גם שליטה עקיפה בחברה. התובע נשאל בדיון מודיע היה זה בנו שנרשם כבעל מניות בחברה בשנת 2002, ותשובתו הייתה - "הוא לנו קשיים באמצעות הדרכו ולכן אני שמתה את הבן שלי כבעל מניות עד שאני אישר את כל העניינים והוא עוזר לי גם בחברה - בכל הדברים הפיזיים. אחרי שיצבנו את כל הדברים - אז המניות חזרו אליו". גם בנו מסר לחוקר הנתבע כי הוא נרשם כבעל המניות משום שהתובע הסביר כלכלית לפני הקמת החברה ולא יכול לפתח חברה על שמו, וכי מעשה היה זה התובע שניהל הכל (ההודעה לחוקר ע' 1 ש' 11, ע' 2 ש' 35 להודעה המודפסת).
35. התובע הרבה לטעון כי בין ובין לחברת התקיימו יחסי עבודה - מעמיד וועל כן הוא זכאי לדמי אבטלה ב'כובע' כעובד. הגם שהנתבע טען בסיכון כי אין יחסי עבודה בין התובע לבין החברה הרו' שטענה זו נטענה באופן לפחות נימוק וממילא לא הובאו לגביה כל הוכחות. מהראיות עולה כי התובע בוצע עבודה בפועל בחברה, זאת מעבר להיותו בעל מניות ומנהל, גרסה זו של התובע לא נסתירה ונמצאה מהימנה בעניינו.
36. יחד עם זאת, אין בעובדה שהנתבע בוצע עבודה בפועל כדי לשנות את העבודה שהוא אינו זכאי לדמי אבטלה בשל היומו בעל שליטה בחברת מעתים. בסעיף 6ב אין כל סיג לגביו מי שהוכח כי בוצע עבודה בפועל.
37. זאת ועוד - עת קוראים ייחדי את הוראות חוק המל"ל המתיחסות לאוכלוסיות עליהן חל פרק דמי האבטלה, ניתן ללמוד כי בעת חקיקת סעיף 6ב היה המחוקק מודע לכך שחלק מבני השכלה בחברת מעתים היו אכן המוגדרים כ'עבדים', יחד עם זאת בחר שלא להחיל עליהם את פרק דמי האבטלה, ובbara:
38. סעיף 158(1) לחוק המל"ל מגדר מיהו מבוטח לצורך פרק ז' לחוק - הפרק העוסק בדמי אבטלה. הסעיף קובע כי מבוטח לעניין זה הוא - "תושב ישראל... והוא עובד הזכה לשכר שמעבדו חייב בתשלומים דמי ביתוח בעודו". ככלומר, מלכתחילה רק מי שהוא עובד זכאי לדמי אבטלה והפרק ממילא לא חל על מי שאינו עובד.
39. כאמור לעיל, סעיפים 6ב ו- 35(ה) קובעים חריג לתחולת פרק דמי האבטלה - כאשר הם קובעים שהפרק לא יכול עול עובדים במידה והם גם בעלי שליטה בחברת מעתים.
40. מכך עולה, כי כוונת הסעיפים הייתה להוציא מתחולת דמי האבטלה גם מי שהוא 'עובד', משום שמילכתה הינה הפרק חל רק על עובדים, באשר לגביו מי שאינו עובד - הפרק ממילא לא חל עליו ועל כן לגיביהם לא נדרשת כל החרגה.
41. בכלל הנוגע לפסה"ד בעניין גירושופף אליו הפנה התובע: פס"ד זה ניתן בשנת 1999, בטרם נחקק סעיף 6ב לחוק. יש להציג כי סעיף 6ב לא מחריג את הכלל הקבוע בו למקרים בהם מוכח שבבעל שליטה בחברת מעתים בוצע עבודה בפועל, זאת למורת שהסעיף נחקק לאחר פס"ד גירושופף והאבחנות שבוצעו בו לעניין עובד שהוא גם בעל מניות.
42. ניתן ללמידה על כך גם מהצעת החוק של סעיף 6ב, ממנה עולה כי מטרת התקיקון הייתה להשווות את עניינו של בעל שליטה בחברת מעתים לעניינו של עצמאי אשר פרק האבטלה לא חל עליו, הגם שאין מחלוקת שגם עובד עצמאי מבצע עבודה. בהצעת החוק גם יש התייחסות לפסיקה הקיימת לגבי מקרים בהם בעל מניות בחברה טוען שהוא עובד וזכאי לדמי אבטלה וממנה כי התקיקון ביקש לעורר שינוי במצב הק"ם. ומתוך דבריו ההסביר להצעת החוק<sup>[1]</sup>:

"לסיוגו של מבוטח כעובד שכיר או כעובד עצמאי, השלכה על תשלום דמי הביטוח וכן על תחולת ענפי הביטוח לגבי, שכן עובד עצמאי אינו מבוטח לפי פרקים ז' ו' שבחוק הביטוח הלאומי...שענינים ביטוח אבטלה וביטוח זכויות עובדים בשיטת רgel ופירוק.

בשנים האחרונות נדרש בית הדין לעובדה לתביעות רבות שבנה עלתה שאלת מעמדו הביטוחי של מי שהוא בעל שליטה בחברה או בעל מנויות בה, וקבע להלכה, כי דירקטוריון ובעל מנויות בחברה עשויים להיחשב כעובדים שכירים של החברה, בתמלה תנאים מסוימים. אך עקר, שבנושא זה נותרה אויה בហירות רבה, ציבור המבוטחים וכן גם המוסד שבים ונקלעים לצורך לבחון את מערכת היחסים שבין תובע דמי האבטלה לבין החברה, בנסיבות שבנה חדלה החברה להתקיים. זאת בעיקר בחברות שבנה מספר קטן של בעלי שליטה וענין, שאז מערכת היחסים שבין בעל השליטה או בעל העניין ובין החברה דומה יותר לפועלותו של עובד עצמאי.

בירור מעמדו של המבוטח רק בדיעד שעה שהוא בא למשך זכותו למקרה היא בעיתת, וראוי לפיקר להבהיר מראש מה יהיה מעמדו, הן מבחינת תשלום דמי הביטוח והן מבחינת זכויותיו למקרה.

מציע לפיקר לתקן את חוק הביטוח הלאומי, ולקבע בו במפורש כי בעל מנויות בחברת מעתים (חברה שהיא בת 5 בעלים מניות לכל היוטר) המועסיק בחברה, וכן מי שהוא בעל שליטה בחברה כאמור ומוסיק בה, לא יוכל לעבוד שכיר בחברה, הן לעניין דמי ביטוח והן לעניין הזכאות למגלאות. מבוטח כאמור יוכר, לפי העניין, כעובד עצמאי או כמו שאינועובד ואני עובד עצמאי" (ההדגשה אינה במקור - א.ש.ב.).

43. ראה בעניין זה גם את שני פסקי דין של ביה"ד האזרוי לעובדה בחיפה - בעניין ניב צב[2] של כב' השופטת אריסון - חילו אשר דנה בהרחבת בחוקתיות סעיף 6ב וכן ראה את פסה"ד בעניין זידן של כב' השופטת קוטן.[3]

44. בהקשר לטענת התובע בדבר זכאותו לדמי אבטלה עקב קיומם של יחסינו לעבוד, יפים לענייננו דבריו של כב' השופט סופר בעניין אהרון[4]:

"התובע בסיכוןו התייחס בהרחבת למבנים שנקבעו לצורך קביעת קיומם של יחסינו לעובדה במסגרת של חברה משפחתית. זהה אינה השאלה העומדת לבירור בתיק שבפניינו. טענת הנتابע להuder קיום יחסינו עובד מעסיך בחברה משפחתית נתענה לחולפן בכתב ההגנה, ודומה כי נזנחה. מכל מקום, היא אינה השאלה העיקרית בתיק זה. עיקירה של המחלוקת בשאלת האם התובע היה בעל שליטה בחברת מעתים, השרי אם כן- די בכך כדי לשלוות את זכאותו, ללא קשר לקיומם של יחסינו לעובדה שייתכן וקיים בפועל במקרים שבפניינו".

כן ראה את פסק דיןו של ביהם"ש המחויז בת"א עת דין בתביעת חוב לגבי חברה בפирוק:

"בכתב התגובה, נכנס המשיב לשאלה, האם עונה הוא להגדרת "עובד", בצד לזכות בתשלומים מהמוסד לביטוח לאומי. אין צורך לדון בשאלת משפטית זו, שכן המשיב, מר בוחבוט, כלל אינו עבר את המsworthה הראשונה, והוא סעיף 6ב. לחוק הביטוח הלאומי, ועל כן אין נפקא מינה אם עונה להגדרת "עובד" אם לאו. הוא אכן זכאי לקבל את תביעת החוב מהמוסד לביטוח לאומי, משום שהוא "בעל שליטה בחברת מעתים""

45. הדבר נכון אף בעניינו ומילא התובע לא הביא כל פסיקה של ביה"ד הארץ המורה אחרת.
46. טענה נוספת של התובע הייתה כי החברה שהקים הייתה פיקציה כאשר כל מטרתה הייתה להוות פלטפורמה שתשלם את שכר העובדים במקומם פרוגרס. לgresת התובע, פרוגרס העבירה לו את כל הכספיים עבור שכר העובדים והתשולם בפועל היה מבוצע ע"י החברה שלו, חברה שלא היה לה כל רוח עסקית (סעיפים 6-7, 12, 17 למטה).
- גם שהדבר לא נתען במפורש נדמה שכך בקשר להתובע לטעון כי בפועל החברה בעולתו לא הייתה החברה אמיתית מבחינה עסקית ועל כן ממילא אין לייחס לו מעמד של בעל שליטה בחברה ממשום שפרוגרס היא שלטה בחברה.
47. גם שברור כי קשור הדוק בין החברה של התובע ובין חברת פרוגרס, שהיתה הלוקחה היחידה של תוכרכו, הרי שלא הוכח בפנינו כי החברה שלו הייתה בגדר פיקציה. אמנם מוסכם כי התובע לא משך דיבידנדים אך לא הוציאו כל רווחות מהן עולה כי לחברה לא היה כל רוח עסקית או כי היא הייתה חלק מחברת פרוגרס. כך, למשל, לא הזמן עד לשלחו מ프로그רס שייכל לשפוך או על היחסים בין החברות ועל טענת התובע בעניין. כמו כן, טענות שונות שהועלו בסיכומים לעניין זה לא הוכחו.
48. התובע לא הוכיח כי כל הנעשה במסגרת החברה שלו היה לפי הוראות של מנהלים בחברה פרוגרס. ההיפך הוא נכון - מהודעתו ומהודעתנו לבוקר הנتابع עליה כי התובע היה זה שניהל את העניינים ואת הנעשה בחברה.
- העובדת שלחברה היה לקוח אחד בלבד (프로그רס) וכי בין שתי החברות היה קשור הדוק אינה מלמדת על כך שהחברה שהקים הייתה זרוע של פרוגרס. יציו, כי התובע הנפיק חשבונות ל프로그רס, גבה מע"מ ואף מכך עולה כי לחברה הייתה התמחשות עם פרוגרס וכי לחברת שלו הייתה פעילות עסקית או כספית כלשהי. בכלל אופן, לא הוציאו לפנינו ראיות מהן ניתן ללמוד אחרת. כאמור לעיל, התובע אף לא הגיע לביה"ד תביעה נגד פרוגרס להכיר בה כמעסיקה של לגבי התקופה בה היה בעל חברה.
49. לאור העובדה שההתובע לא הביא כל ראיות בעניין לא מצאנו מקום לבחון את היבטים המשפטיים של טענה מסווג זה.
50. לא נעלם מעינינו כי לנוכח האיסור שהוטל על תחום פיטום האווזים, התובע נותר עומד בפני שוקת שבורה בכל הנוגע למקור פרנסתו. עם זאת, משהוראות החוק בעניין ברורות ומשמצב דומה נcone גם לגבי עצמאים ואף הם אינם יכולים לדמי אבטלה במצבים דומים, הרי שאין מנוס מלקבוע כי התובע אינו זכאי לדמי אבטלה מעצם היותו בעל שליטה בחברה מעטים.
- סוף דבר  
51. התביעה נדחית.
52. יציו, כי ככל שהנתבע גבוה מההתובע דמי ביטוח בגין רכיב האבטלה, בתקופה בה היה בעל שליטה בחברה מעתים, ובניגוד לסעיף 335(ה) - הרי שעליו לפנות לנتابע לשם קבלת החזר.
53. לנוכח נסיבות המקירה - אין צו להוצאות.
54. הצדדים רשאים לפנותurrevor לבית הדין הארץ לעבודה בירושלים תוך 30 ימים מקבלת פסק דין זה.
55. ניתן היום, י' שבט תשע"ג, 17 ינואר 2013 בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.